

31 martie - 6 aprilie

Conflictul cosmic

Textul de memorat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17)

Disputa cosmică denumită și „marea luptă” constituie perspectiva biblică asupra lumii și a vieții. Pe acest fundal se desfășoară drama lumii noastre și chiar a universului întreg. Păcatul, suferința, moartea, ridicarea și căderea națiunilor, răspândirea Evangheliei, evenimentele din zilele finale - toate au loc în acest context.

Săptămâna aceasta vom studia despre locurile în care s-a instaurat ea, apărând mai întâi, în mod misterios, în inima unei ființe desăvârșite, Lucifer, cel care și-a dus apoi rebeliunea pe pământ, prin căderea altor ființe desăvârșite, Adam și Eva. De atunci, marea luptă se desfășoară fără încetare și fiecare dintre noi ia parte la această dramă cosmică.

Vestea bună este că, în curând, se va termina și, mai mult chiar, se va încheia cu biruința totală a lui Hristos asupra lui Satana. Și vestea și mai bună este că noi toți putem fi părtași la victoria Sa, datorită lucrării împlinite de El pe cruce. În acest scop, Dumnezeu ne cheamă la credință și ascultare acum, când așteptăm să se îplinească tot ce ne-a promis Isus, a cărui revenire este certă.

Duminică, 1 aprilie – Căderea unei ființe desăvârșite

Din moment ce disputa cosmică constituie concepția-cadru a Bibliei despre lume și viață, se ridică o serie de întrebări. O întrebare importantă este: *Cum a început totul?* Dacă universul a fost creat de un Dumnezeu iubitor, atunci concluzia logică este că răul, violența și conflictul nu au existat inițial în cele create de El. Lupta trebuie să fi apărut separat de lucrarea Sa de la început și, în mod categoric, nu a fost rezultatul necesar al acesteia. Totuși ea este o realitate prezentă și noi toți participăm la ea.

1. Ce ne spun următoarele pasaje despre căderea lui Lucifer și despre apariția răului? Ezechiel 28:1,2,11-17; Isaia 14:12-14

Lucifer era o ființă desăvârșită care locuia în cer. Cum a apărut nelegiuirea în el, dacă trăia într-un asemenea mediu? Nu știm. Poate că de aceea vorbește Biblia despre „taina fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:7).

În afara realității voinței libere cu care Dumnezeu Și-a înzestrat toate ființele inteligente, nu există vreo altă explicație pentru căderea lui Lucifer. Ellen G. White face o afirmație profundă: „Este imposibil să explicăm originea păcatului și să găsim un motiv pentru existența lui. (...) Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 405)

Înlocuiește cuvântul „păcat” cu cuvântul „rău”, și declarația este la fel de valabilă: Este imposibil să explicăm originea răului și să găsim un motiv pentru existența lui. Răul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare a existenței lui, ar înceta să mai fie rău.

Gândește-te la experiențele pe care le-ai avut în legătură cu liberul-arbitru. Ce putem face pentru a fi mai atenți atunci când luăm decizii și ne folosim liberul-arbitru?

Luni, 2 aprilie – Mai mult decât cunoștințe teoretice

Noi nu cunoaștem cauza apariției răului, dar știm din Scriptură că răul a apărut în inima lui Lucifer, în cer. În afară de detaliile fascinante pe care le primim în scrierile lui Ellen G. White (vezi, de exemplu, capitoul „Originea răului” din cartea *Tragedia veacurilor*), Scriptura nu ne dezvăluie prea multe despre cum a apărut răul în cer. Ne oferă totuși multe detalii despre cum a apărut pe pământ.

2. Ce declarații ne arată că Adam și Eva au avut partea lor de vină în cele întâmplate? Geneza 3:1-7

Realitatea tristă este că Eva avea cunoștință de porunca lui Dumnezeu pentru ei. Ea însăși a repetat-o: „Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți»” (Geneza 3:3). Din forma pe care o avem în Scriptură, porunca nu amintea nimic despre *atingerea* fructului, dar Eva știa adevărul că, dacă mânca din fruct, avea să moară.

Satana a lăsat-o să repete porunca, dar a contrazis-o clar și categoric: „Șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri»” (Geneza 3:4).

Nici nu se putea o negare mai clară! La început, Satana a abordat-o pe Eva subtil, dar, din momentul în care a reușit să-i capteze atenția și a văzut că ea nu se opune, a contestat deschis porunca Domnului. Tragic este că Eva fusese prevenită. Nu putea pretinde că n-a știut. A știut!

Și, cu toate că a știut, tot a săvârșit răul. Cunoașterea n-a fost suficientă pentru a o feri de păcat (nici pe Adam, care a știut și el adevărul) în acel mediu desăvârșit din Eden. Atunci să nu ne amăgim cu gândul că, pentru a fi mântuiți, cunoașterea ne-ar fi suficientă. Da, noi știm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Însă, pe lângă cunoaștere, avem nevoie și de atitudinea de *ascultare*.

Dumnezeu a spus ceva, Satana a spus cu totul altceva. În ciuda cunoștințelor pe care le aveau, Adam și Eva au ales să asculte de vorbele lui Satana. Gândește-te cât de puțin s-a schimbat situația de-a lungul mileniilor. Cum ne putem feri de greșeala lor?

Marți, 3 aprilie – Război în cer și pe pământ

Căderea primilor noștri părinți a azvârlit lumea în păcat, nenorocire și moarte. Se poate ca oamenii să nu fie de acord în ce privește cauzele imediate și cei vinovați, dar cine poate nega dezordinea, violența, frământările și luptele care ne afectează pe toți, aici?

Vorbim despre o dispută *cosmică*, un conflict *cosmic* și e adevărat. Dar, deși la origine conflictul este cosmic, el se desfășoară și aici, pe pământ. O mare parte din istoria biblică - de la căderea din Eden și până la evenimentele finale, premergătoare venirii lui Isus - este o expunere a acestei mari lupte. Noi trăim în vârtoarea ei. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică ce se petrece în spatele ei și, mai important decât atât, cum se va încheia.

3. Ce lupte sunt descrise ca având loc în cer și pe pământ? Apocalipsa 12:1-17

Este vorba aici despre un război în cer și despre lupte care au loc pe pământ. Cel dintâi este dus între balaur (Satana, Apocalipsa 12:7-9) și Mihail (semnificația ebraică: „Cine este ca Dumnezeu?”). Rebelul Lucifer, devenit cunoscut sub numele de Satana (Adversarul), nu este decât o ființă creată care luptă împotriva Creatorului veșnic, Isus (Evrei 1:1,2; Ioan 1:1-4).

Lucifer s-a răsculat împotriva Făcătorului Său. Marea luptă nu este un duel între niște zei rivali, ci este răzvrătirea unei *creaturi* împotriva *Creatorului* ei și manifestarea acelei răzvrătiri prin atacarea lucrurilor și ființelor create.

După ce a fost înfrânt în războiul din cer împotriva lui Hristos, Satana a căutat să-L distrugă aici, pe pământ, imediat după nașterea Sa ca om (Apocalipsa 12:4). Fiind învins și de data aceea și suferind un nou eșec în pustie, iar mai apoi o înfrângere ireversibilă la cruce, el a pornit război împotriva poporului lui Dumnezeu. Războiul acesta s-a desfășurat în cea mai mare parte a istoriei creștinismului (vers. 6,14-16) și va continua până la sfârșit (vers. 7), când Satana va fi iarăși înfrânt, la a doua venire a lui Isus.

Ce speranță găsim în Apocalipsa 12:10-12, în ciuda conflictelor descrise în textele anterioare?

Miercuri, 4 aprilie – Cu voi până la sfârșit

Apocalipsa a prevestit persecuția cu care avea să se confrunte poporul lui Dumnezeu o perioadă considerabilă din istoria bisericii. Cele o mie două sute șazeci de zile profetice (Apocalipsa 12:6,14) semnifică o mie două sute șazeci de ani de prigonire.

„Aceste persecuții, care au început sub domnia lui Nero, cam în timpul martirajului lui Pavel, au continuat vreme de secole cu o furie mai mare sau mai mică. Creștinii erau acuzați în mod fals de crimele cele mai odioase și erau considerați pe nedrept cauza unor mari calamități - foamete, epidemii și cutremure. Deoarece deveniseră obiectul urii și al suspiciunii generale, informatorii, de dragul câștigului, erau gata să-i acuze pe nevinovați. Au fost condamnați ca răzvrătiți împotriva imperiului, ca dușmani ai religiei și ca plagă pentru societate. Mulți au fost aruncați fiarelor sau arși de vii în amfiteatre.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 31)

De asemenea, a prevestit că femeia (biserica) avea să fugă în pustie (Apocalipsa 12:6). Și spune că femeii aveau să-i fie date două aripi de vultur. Imaginea aceasta transmite ideea zborului către un loc unde putea primi ajutor. În pustie, avea să fie ferită, iar șarpele (Satana) nu avea să ajungă la ea (Apocalipsa 12:14). Dumnezeu Și-a păstrat o rămășiță în toate perioadele istoriei, chiar și în timpul persecuțiilor majore, și va avea o rămășiță și în timpul sfârșitului.

4. Vorbind despre pericolele din zilele din urmă, ce făgăduință a făcut Hristos? Cum împăcăm această frumoasă făgăduință cu realitatea numărului mare de martiri creștini? Matei 28:20; Romani 8:31-39; Matei 10:28

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Hristos este cu noi permanent și va fi cu noi până la sfârșit, dar aceasta nu înseamnă că suntem scutiți de durere, de suferință, de încercări sau de moarte. El nu ne-a promis așa ceva niciodată. Însă, în astfel de încercări, avem speranța că El este cu noi și că vom trăi veșnic în cerul nou și pe pământul nou. Avem certitudinea pe care o avea Pavel: „De acum mă așteaptă cununa neprihăririi, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:8). Cei care iubesc venirea Lui pot cere împlinirea acestei făgăduințe.

Joi, 5 aprilie – Legea și Evanghelia

Numele pe care îl purtăm, adventiști de ziua a șaptea, spune foarte multe despre credința noastră. Cuvântul „adventiști” face referire la credința noastră în a doua venire a lui Isus, un adevăr care există datorită morții Sale ispășitoare la prima Sa venire. „Ziua a șaptea” este Sabatul și se referă în mod direct la credința noastră în necesitatea respectării poruncii a patra, iar în mod indirect la păzirea tuturor Celor Zece Porunci. Numele nostru reflectă, așadar, două componente esențiale și inseparabile ale adevărului prezent: Legea și Evanghelia.

5. Care este relația dintre Lege și Evanghelie? Ieremia 44:23; Romani 3:20-26; Romani 7:7

Evanghelia este vestea bună că, prin credința în lucrarea îndeplinită de Hristos pentru noi la cruce, putem primi iertare pentru păcatele noastre, pentru încălcarea Legii lui Dumnezeu. De asemenea, este vestea bună că putem primi puterea de a asculta de toată Legea Sa.

În zilele de la sfârșit, când marea luptă se intensifică, poporul lui Dumnezeu este identificat prin acest element aparte al păzirii Legii.

6. Cum exprimă Apocalipsa 14:12 legătura dintre Lege și Evanghelie?

Noi credem în necesitatea ascultării de Legea lui Dumnezeu. Cum le putem arăta altora că ascultarea de Lege nu înseamnă legalism, ci este rodul fișec al iubirii pentru Dumnezeu și al mântuirii? Ce ajutor ne oferă textele din Deuteronomul 11:1 și 1 Ioan 5:3?

Vineri, 6 aprilie – Un gând de încheiere

Citește Apocalipsa 12:9-12 și din Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. „De ce a fost îngăduit păcatul?”.

„Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, în tot universul lui Dumnezeu a existat o desăvârșită armonie. Bucuria oștilor cerești era aceea de a aduce la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele își găseau plăcere în a reflecta slava Sa și a-I aduce laudă. Iar în timp ce iubirea față de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia față de celălalt era plină de încredere și neegoistă. Nu exista nicio notă discordantă care să tulbure armonia cerească. Dar, în această atmosferă fericită, s-a produs o schimbare. A fost cineva care a pervertit libertatea pe care Dumnezeu le-o acordase ființelor pe care le crease. Păcatul a început în acela care, după Hristos, fusese foarte mult onorat de Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 2015, p. 21)

Observă expresia sugestivă „ascultarea iubirii”. Ea arată că iubirea conduce la ascultare, la credincioșie. Soțul care își iubește soția își dovedește dragostea prin fidelitate. Îngerii și-au dovedit iubirea prin devotament. La fel ne-o putem dovedi și noi.

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Luca 13-19

1. Cine l-a sfătuit pe Isus să plece, ca să se protejeze de amenințarea lui Irod?
2. Ce atitudine este o urâciune înaintea lui Dumnezeu?
3. După care afirmație a lui Isus l-au cerut apostolii să le mărească credința?
4. Ce făcea norodul cu vorbele care ieșeau de pe buzele lui Isus?

Istoria mântuirii, capitolul 6

5. Până la a câta generație le-a povestit Adam copiilor și nepoților săi despre Eden și despre istoria tristă a căderii sale?